

Յոելի Գիրքը և Լատդիկեան Յոթերորդ Օրվա Աղվենտիստական Եկեղեցին — Թիվ Երեսունվեց

Jeff Pippenger

2026-01-27

Թիվ Երեսունվեց

«Իրարանցման» ընթացքում, որը Ջեյմս Ուայթը նույնացնում է Միլլերի հետևորդների ցրմանը 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ից հետո, Ուիլյամ Միլլերը 1847 թվականին մի երազ տեսավ, և երկու տարի անց նա ամփոփվեց իր վերջին հանգրվանում:

«Եթե Ուիլյամ Միլլերը կարողանար տեսնել երրորդ պատգամի լույսը, ապա շատ բաներ, որոնք նրան խավար ու խորհրդավոր էին թվում, կբացատրվեին: Սակայն նրա եղբայրները նրա հանդեպ այնքան խոր սեր և հետաքրքրություն էին դավանում, որ նա կարծում էր, թե չի կարող բաժանվել նրանցից: Նրա սիրտը հակում էր դեպի ճշմարտությունը, բայց հետո նա նայում էր իր եղբայրներին. նրանք հակադրվում էին դրան: Մի թե նա կարող էր բաժանվել նրանցից, ովքեր նրա կողքին կողքի կանգնած՝ Հիսուսի գալուստն էին հռչակում: Նա մտածում էր, որ նրանք, անշուշտ, իրեն մոլորության մեջ չէին տանի»:

«Աստված թույլ տվեց, որ նա ընկնի սատանայի իշխանության, մահվան տիրապետության ներքո, և գերեզմանում թաքցրեց նրան նրանցից, որոնք անդադար հեռացնում էին նրան ճշմարտությունից: Մովսեսը սխալվեց, երբ արդեն պատրաստվում էր մտնել Ավետյաց երկիրը: Նույնպես էս տեսա, որ Վիլյամ Միլլերը սխալվեց, երբ շուտով պատրաստվում էր մտնել երկնային Քանանը՝ թույլ տալով, որ իր ազդեցությունը գործադրվի ճշմարտության դեմ: Ուրիշներն էին նրան հասցրել դրան. ուրիշներն էլ պետք է դրա համար պատասխան տան: Սակայն հրեշտակները հսկում են Աստծու այս ծառայի թանկագին փոշին, և նա դուրս պիտի գա վերջին փողի ձայնի ժամանակ»:

«Ամուր հիմք»

«Ես տեսայ մի խումբ, որ կանգնած էր լավ պահպանված և հաստատուն, ոչ մի կերպ չքաջալերելով նրանց, ովքեր պիտի խախտեին մարմնի հաստատված հավատը: Աստված նրանց նայեց հավանությամբ: Ինձ ցույց տրվեցին երեք քայլեր՝ առաջին, երկրորդ և երրորդ հրեշտակների պատգամները: Ինձ ուղեկցող հրեշտակն ասաց. «Վա՛յ նրան, ով այս պատգամներից մի քար պիտի շարժի կամ մի քորոց պիտի տեղաշարժի: Այս պատգամների ճշմարիտ ըմբռնումը կենսական նշանակություն ունի: Հոգիների ճակատագիրը կախված է այն կերպից, որով դրանք ընդունվում են»: Ես դարձյալ անցկացվեցի այս պատգամների միջով և տեսայ, թե որքան թանկ գնով էր Աստծո ժողովուրդը ձեռք բերել իր փորձառությունը: Այն ստացվել էր շատ տառապանքների և ծանր պայքարի միջոցով: Աստված նրանց առաջնորդել էր քայլ առ քայլ, մինչև որ նրանց դրել էր մի ամուր, անշարժ հարթակի վրա: Ես տեսայ մարդկանց, որոնք մոտեցան հարթակին և քննեցին հիմքը: Ոմանք ուրախությամբ

անմիջապես ելան դրա վրա: Մյուսները սկսեցին թերություններ գտնել հիմքի մեջ: Նրանք կամենում էին, որ բարելավումներ արվեն, և այդ ժամանակ հարթակը պիտի լիներ ավելի կատարյալ, իսկ ժողովուրդը՝ շատ ավելի երջանիկ: Ոմանք իջան հարթակից՝ այն քննելու համար, և հայտարարեցին, թե այն սխալ է դրված: Բայց ես տեսայ, որ գրեթե բոլորը հաստատուն կանգնած էին հարթակի վրա և հորդորում էին նրանց, ովքեր իջել էին, դադարեցնել իրենց գանգատները. քանզի Աստված էր Վարպետ Շինարարը, և նրանք պայքարում էին Նրա դեմ: Նրանք պատմում էին Աստծո այն հրաշալի գործը, որ իրենց առաջնորդել էր դեպի հաստատուն հարթակը, և միաբանությամբ իրենց աչքերը բարձրացնելով դեպի երկինք՝ բարձր ձայնով փառավորում էին Աստծուն: Մա ազդեց նրանցից ոմանց վրա, ովքեր գանգատվել էին և թողել հարթակը, և նրանք, խոնարհ տեսքով, դարձյալ ելան դրա վրա»: Վաղ Գրվածքներ, 258:

Միլլերի Մքանչելի Գործերը

Ուիլյամ Միլլերի «սքանչելի գործը» հանգեցրեց «հաստատուն հիմքին», որը «ամուր, անշարժ հարթակն» էր: «Անշարժ հարթակի» «հիմքը», ինչպես նաև հետագա հարձակումը թե՛ «հարթակի», թե՛ «հիմքի» վրա, որոնք ներկայացվեցին Միլլերի մահից հետո՝ 1849 թվականին, նույնացվում է նրա երազում:

Ուիլյամ Միլլերը աղվենտիզմի հիմքերի խորհրդանիշն է:

Նա նաև Միլլերական պատմության խորհրդանիշն է՝ 1798 թվականից մինչև 1863 թվականը:

Նա նաև Միլլերական պատմության խորհրդանիշն է՝ 1798 թվականից մինչև 1844 թվականը:

Նա նաև երեք հրեշտակների պատմության խորհրդանիշն է՝ 1798 թվականից մինչև կիրակնօրյա օրենքը:

Նա ներկայացված է 1798-ից մինչև 1844 թվականները կազմող քառասունվեց տարիներով:

Նա ներկայացվում է «220» թվով՝ 2,520-ի և 2,300-ի նկատմամբ ունեցած հարաբերությամբ:

Նա ներկայացված է «յոթ ժամանակներով»՝ 2,520-ով:

Նա ներկայացված է 2,300-ով:

Միլլերի երկու երազները նախատիպավորվել էին Նաբուգոդոնոսորի երկու երազներով՝ Դանիելի երկրորդ և չորրորդ գլուխներում:

1798 թվականի ժամանակաշրջանը սկսվում է Նաբուգոդոնոսորով և ավարտվում է 1863 թվականին՝ Բելշասարով:

1798 թվականից մինչև կիրակնօրյա օրենքի ժամանակահատվածը սկսվում է Նաբուգոդոնոսորով և ավարտվում է Բաղասարով:

Որպես միլլերականների պատմության խորհրդանիշ՝ նա հիմնադրույթների խորհրդանիշն է, որոնք ներկայացնում են այն ճշմարտությունները, որոնք բացահայտվեցին 2,520-ի ալֆա-հայտնաբերման և 2,300-ի օմեգա-հայտնաբերման միջև: Մեկնաբանելով Ուիլյամ Միլլերի երազը՝ Ջեյմս Ուայթը նշում էր, որ «բանալին» Միլլերի՝ Աստվածաշունչն ուսումնասիրելու մեթոդն էր: Այդ մեթոդաբանությունը Դավթի բանալին է, որ դրվեց Միլլերի ուսին, որովհետև նա ներկայացրեց 2300 տարիների մարգարեությունը, որն ավարտվեց, երբ Եսայիա 22.22-ը կատարվեց 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ին:

Ճշմարտությունները, որոնք սկսեցին ապակնքվել 2023 թվականից ի վեր, այն ճշմարտություններն են, որոնք արդեն իսկ նույնացվել էին «Հաբակուկի աղյուսակներ 95» ներկայացումներում, և այժմ այդ ճշմարտությունները դրվում են «Ճշմարտության» նոր շրջանակի մեջ:

2023 թվականի հուլիսին անապատում հնչող ձայնի կոչը ցույց տվեց, որ լացն ու սուգը անհրաժեշտ էին նրանց համար, ովքեր պետք է ապաշխարեին 2020 թվականի հուլիսի 18-ի հոչակման համար: Նրանք, ովքեր լինելու էին իմաստուն կույսերի թվում, պետք է ապաշխարեին՝ համաձայն Դանիել իններորդ գլխի աղոթքի, որն այն մարդկանց աղոթքն է, որոնց մասին խոսվում է Ղևտական 26-ում, և որոնք գիտակցում են, որ ցրվել են:

Երբ Միլլերն ասում է. «Մինչ ես այսպես լալիս ու սգում էի իմ մեծ կորստի և պատասխանատվության համար, հիշեցի Աստծուն և ջերմեռանդորեն աղոթեցի, որ Նա ինձ օգնություն ուղարկի: Անմիջապես դուռը բացվեց, և մի մարդ մտավ սենյակ, այն ժամանակ բոլոր մարդիկ դուրս եկան այնտեղից. և նա, իր ձեռքին ունենալով մի փոշեհան խոզանակ, բացեց պատուհանները և սկսեց սենյակից մաքրել փոշին ու աղբը»:

Բացված դուռը Միլլերի սիրտն էր, երբ նա «ջերմեռանդորեն աղոթեց» «օգնության» համար: Հիսուսը, որպես Լաոդիկիային ուղղված Ճշմարիտ Վկա, թափում է սրտերի դոները՝ մուտք գործելու փնտրտուքով: Երբ դուռը բացվեց, սկսվեց բաժանման գործընթացը: Երբ դուռը բացվեց, «պատուհանները» ևս բացվեցին, և «պատուհանները» երկնքի պատուհաններն են:

Յովհաննեսը Հայտնության տասնիններորդ գլխում տեսավ, որ երկնքի պատուհանները բացվեցին, երբ Տերը բարձրացրեց Իր սպիտակ ձիերի բանակը՝ անմիջապես այն բանից հետո, երբ հարսը պատրաստեց իրեն: Այդ բանակը Եզեկիելի այն բանակն է, որ ոտքի է կանգնում կոպիտ արևելյան քամու պատգամին արձագանքելով: Այդ բանակը հաղթական եկեղեցին է, որ փոխվում է պատերազմող եկեղեցուց դեպի հաղթական եկեղեցի, երբ ցորենի և որմների բաժանումը կատարվում է: Այդ բաժանումը ներկայացված է նաև որպես լաոդիկեական փորձառությունից դեպի փիլադելփիական փորձառություն անցում: Միլլերը բացեց իր սիրտը և թողեց, որ Ճշմարիտ Վկան ներս

մտնի, մինչ Նա բաժանում էր ցորենն ու որոմները՝ այսպիսով կյանք տալով Իր սպիտակ ձիերի բանակին:

2023 թվականի դեկտեմբերի 31-ին, երբ մարդիկ հեռացել էին, Կեղտը մաքրող մարդը մտավ սենյակ և սկսեց սխալի աղբը հեռացնելու գործը՝ միաժամանակ Ամբակումի տախտակների հին ճշմարտությունները դնելով ճշմարտության նոր շրջանակի մեջ:

«Փրկիչը չէր եկել մի կողմ դնելու այն, ինչ ասել էին նահապետներն ու մարգարեները, որովհետև Ինքն էր խոսել այդ ներկայացուցչական մարդկանց միջոցով: Աստծո խոսքի բոլոր ճշմարտությունները Նրանից էին եկել: Բայց այս անգին գոհարները դրվել էին կեղծ շրջանակների մեջ: Նրանց թանկագին լույսը ծառայեցվել էր մոլորությանը: Աստված կամենում էր, որ դրանք հանվեն իրենց մոլորության շրջանակներից և վերահաստատվեն ճշմարտության կառուցվածքի մեջ: Այս գործը միայն աստվածային ձեռքը կարող էր կատարել: Մոլորության հետ իր կապի պատճառով ճշմարտությունը ծառայել էր Աստծո և մարդու թշնամու գործին: Քրիստոսը եկել էր այն դնելու այնտեղ, որտեղ այն պիտի փառավորեր Աստծուն և գործեր մարդկության փրկությունը»: The Desire of Ages, 287.

2024 թվականին ուսուցանված առաջին ճշմարտություններից մեկը 2020 թվականի հուլիսի 18-ի հիասթափության բացատրությունն էր: Տող առ տող ճանաչվեց, որ յուրաքանչյուր բարեփոխչական գծի առաջին հիասթափությունները 2020 թվականի հուլիսի 18-ը նույնացրել էին որպես տասը կույսերի առակի մեջ առաջնային սահմանաքար: Հիասթափության թեման դարձավ այն «բանալին», որով բացվեց սրբաբանի ճշմարտությունը, մինչդեռ 1844 թվականի մեծ հիասթափության մեջ սրբաբանն էր այն «բանալին», որով բացվեց հիասթափությունը:

Կեղտը խոզանակող մարդը, որ նաև Հուդայի ցեղի Առյուծն է, 2023 թվականին սկսեց բացել Կեսգիշերյան աղաղակի պատգամի կնիքները: Այժմ մենք հասել ենք Միլլերի երազի այն պահին, երբ Նա ավելի մեծ տուփը դնում է սեղանի վրա և նրա մեջ է գցում այն ճշմարտությունները, որոնք պիտի փայլեն արևից տասնապատիկ ավելի պայծառ: Այդ գոհարներից մեկը այն հայտնությունն է, թե Նա ով է մարգարեական պատումի մեջ:

Երբ մարգարեությունը բացվում է, Նա Հուդայի ցեղից Առյուծն է, Ով հին ճշմարտությունները վերցնում և դրանք դնում է «ճշմարտության» երեք քայլերի նոր շրջանակի մեջ: Այդ շրջանակը միավորված է Քրիստոսով՝ որպես Ալֆա և Օմեգա, առաջինը և վերջինը: Որպես Աստծո Խոսք՝ Նա կարգավորեց Իր Խոսքի յուրաքանչյուր տարրը: Որպես Պալմոնի՝ Նա ամեն մի կողմը նախագծեց որպես մաթեմատիկա:

Երբ Պետրոսը Կեսարիա Փիլիպպեում է՝ երրորդ ժամին, Նա ներկայացնում է Իրեն որպես Պալմոնի՝ շեշտադրելով «մարգարեական ֆրակտալները»: Քրիստոսի՝ որպես մարգարեության Տիրոջ, վերջին հայտնություններից մեկը «մարգարեական ֆրակտալների» շեշտադրումն է, ինչպես այն ներկայացված է Պետրոսի միջոցով Մատթեոս 16:18-ում, ինչը 1.618-ի խորհրդանիշն է՝ բնական աշխարհում կոչված ոսկե հարաբերություն, իսկ Պալմոնիի կողմից՝ «մարգարեական ֆրակտալներ»:

Մենք նոր-նոր ենք սկսել բացահայտել այն մարգարեական ֆրակտալները, որոնք տեղակայված են 27-ից 34-ի սրբազան շաբաթվա մեջ: Նախքան Յովելի գիրք գնալու ճանապարհին այնտեղ վերադառնալը, անհրաժեշտ էր Միլլերի երազի մեր քննության մեջ ներառել մարգարեական ֆրակտալների շեշտադրումը:

Միլլերի՝ մարդկանց «արի՛ք և տեսե՛ք» կոչելու ժամանակաշրջանը, և Քրիստոսի՝ որպես փոշին մաքրող մարդու՝ Միլլերին «արի՛ և տես» կանչելու ժամանակաշրջանը, 1798 թվականից մինչև կիրակնօրյա օրենքն է, սակայն այդ ամբողջ պատմության ներսում այն պարունակում է մի ֆրակտալ՝ 1798 թվականից մինչև 1863 թվականը ձգվող ժամանակահատվածով: Այն պարունակում է ևս մեկ ֆրակտալ՝ 9/11-ից մինչև կիրակնօրյա օրենքը, և ևս մեկը՝ 2023 թվականից մինչև կիրակնօրյա օրենքը:

Երբ Միլլերը աղմուկ-աղաղակի մեջ փակեց իր աչքերը, նա ներկայացնում էր 1849 թվականի պատմությունը, երբ Տերը փորձում էր ավարտին հասցնել գործը, բայց ապարդյուն: Նա հարություն է առնում 2023 թվականին, որովհետև նա այն Եդիան է, որ Մովսեսի հետ սպանվեց փողոցում: Նա մահացավ 1849 թվականին, ապա կրկին մահացավ 2020 թվականի հուլիսի 18-ին:

Նրա երազը տրվեց 1847 թվականին, ապա Տերը երկրորդ անգամ տարածեց Իր ձեռքը և հրատարակեց 1850 թվականի աղյուսակը: Երբ Տերը երկրորդ անգամ տարածում է Իր ձեռքը հարյուր քառասունչորս հազարի պատմության մեջ, Միլլերը հարություն է առնում:

Իսրայելի և Հուդայի ցրման մեկնակետը ներկայացված է Եսայիայում:

Որովհետև Ասորիքի գլուխը Դամասկոսն է, և Դամասկոսի գլուխը՝ Ռասինը, և վաթսունհինգ տարվա ընթացքում Եփրեմը պիտի կոտորվի, այնպես որ այլևս ժողովուրդ չլինի: Եվ Եփրեմի գլուխը Սամարիան է, և Սամարիայի գլուխը՝ Ռոմելիայի որդին: Եթե չհավատաք, անշուշտ չեք հաստատվի: Եսայիա 7:8, 9:

Մարգարեությունը տրվեց մ.թ.ա. 742 թվականին, և տասնինը տարի անց՝ մ.թ.ա. 723 թվականին, Իսրայելը ցրվեց Ասորեստանցիների կողմից, ապա դրանից քառասունվեց տարի անց Հուդան ցրվեց Բաբելոնի կողմից: Այդ երեք թվականները ներկայացնում են տասնինը տարվա մի ժամանակաշրջան, որին հաջորդում է քառասունվեց տարվա մի ժամանակաշրջան: Երբ այդ երկու մարգարեությունները ավարտվեցին համապատասխանաբար 1798 և 1844 թվականներին, սկզբում եղած տասնինը տարվա ժամանակաշրջանը՝ մ.թ.ա. 742 թվականից մինչև մ.թ.ա. 723 թվականը, ալֆա տասնինը տարիներն էին, որոնք ներկայացնում էին օմեգա տասնինը տարիները՝ 1844 թվականից մինչև 1863 թվականը:

Միլլերը մահացավ օմեգայի տասնինը տարիներից հինգերորդ տարում, և յոթ տարի անց հրապարակվեցին Հիրամ Էդսոնի «յոթ ժամանակների» վերաբերյալ հոդվածները: Յոթ տարի անց «յոթ ժամանակները» մերժվեցին: 1856 թվականը պետք է լիներ այն կնքումը, որը նախորդելու էր 1863 թվականի կիրակնօրյա օրենքին, բայց այդպես չեղավ:

Երրորդ հրեշտակը հասավ 1844-ին, 1888-ին և 9/11-ին: Քույր Ուայթը նշել է, որ երբ Նյու Յորք քաղաքի մեծ շենքերը կործանվեցին, Հայտնություն տասնութերորդ գլխի առաջին երեք համարները պիտի կատարվեին:

Հայտնություն 18

ՄԵԿ համար — Եվ այս բաներից հետո տեսա մեկ ուրիշ հրեշտակ, որ իջնում էր երկնքից՝ ունենալով մեծ իշխանություն. և երկիրը լուսավորվեց նրա փառքով:

Երկրորդ համար — Եվ նա հզոր ձայնով բարձրապես աղաղակեց՝ ասելով. «Ընկավ, ընկավ մեծն Բաբելոնը և դարձավ դների բնակավայր, և ամեն պիղծ ոգու ապաստան, և ամեն անմաքուր ու ատելի թռչնի վանդակ»:

ԵՐՐՈՐԴ համար — Որովհետև բոլոր ազգերը խմել են նրա պոռնկության բարկության գինուց, և երկրի թագավորները նրա հետ պոռնկություն են գործել, և երկրի վաճառականները հարստացել են նրա վայելքների առատությունից:

Հզոր առաջին հրեշտակը իջավ՝ իր ձեռքում մի պատգամ ունենալով, և Հովհաննեսին հրաման տրվեց գնալ, վերցնել փոքրիկ գիրքը և ուտել այն: Այդ առաջին հրեշտակը կատարում է նույն գործը, ինչ Հայտնություն տասնութերորդ գլխի այն հրեշտակը, որ լուսավորում է երկիրը իր փառքով: Սա այն պատճառով է, որ առաջին հրեշտակը ալֆան է, իսկ երրորդ հրեշտակը՝ օմեգան, և սկիզբը միշտ պատկերում է վերջը:

«Հիսուսը հզոր մի հրեշտակի հանձնարարեց իջնել և երկրի բնակիչներին զգուշացնել, որպեսզի պատրաստվեն Նրա երկրորդ հայտնությանը: Երբ հրեշտակը թողեց երկնքում Հիսուսի ներկայությունը, նրա առջևից ընթանում էր չափազանց պայծառ և փառավոր մի լույս: Ինձ ասվեց, որ նրա առաքելությունն էր իր փառքով լուսավորել երկիրը և մարդուն զգուշացնել Աստծո գալիք բարկության մասին»: Early Writings, 245.

Առաջին հրեշտակը Հայտնություն տասնութերորդ գլխի առաջին համարն է:

Եվ այս բաներից հետո տեսա մի այլ հրեշտակ, որ երկնքից իջնում էր՝ ունենալով մեծ իշխանություն, և երկիրը լուսավորվեց նրա փառքով:

Երկրորդ հրեշտակը «Հայտնություն» տասնութերորդ գլխի երկրորդ համարն է:

Եվ նա զորավոր ձայնով աղաղակեց՝ ասելով. «Մեծ Բաբելոնը ընկավ, ընկավ և դարձավ դների բնակավայր, ամեն պիղծ ոգու ապաստան և ամեն անմաքուր ու ատելի թռչնի վանդակ»:

Երրորդ հրեշտակը Հայտնություն տասնութի երրորդ համարն է:

Որովհետև բոլոր ազգերը խմեցին նրա պոռնկության բարկության գինուց, և երկրի թագավորները պոռնկություն գործեցին նրա հետ, և երկրի վաճառականները հարստացան նրա վայելքների առատությունից:

Բոլոր թագավորները պոռնկացում են պոռնիկի հետ՝ Կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ, ինչպես նախապատկերված է երրորդ համարում: Երկրորդ հրեշտակի պատգամն այն է, որ Բաբելոնը ընկել է, և դա երկրորդ համարն է: Առաջին հրեշտակի առաքելությունն էր իր փառքով լուսավորել երկիրը, և դա առաջին համարն է: Առաջին համարը 9/11-ն է: Երկրորդ համարը բաժանման գործընթացն է, որ 9/11-ից ի վեր ընթանում է ողջ մարդկության մեջ, իսկ երրորդ համարը Կիրակնօրյա օրենքն է: Այս պատճառով 9/11-ը երրորդ հրեշտակի պատգամն է, և Կիրակնօրյա օրենքը նույնպես: 9/11-ը մոտեցող Կիրակնօրյա օրենքի նախազգուշացումն է, ինչպես ներկայացված է առաջին երեք համարներում, իսկ չորրորդ համարի մյուս ձայնը Կիրակնօրյա օրենքն է: Հայտնություն տասնութի առաջին ձայնը մոտեցող Կիրակնօրյա օրենքի նախազգուշացումն է, և այդ նախազգուշացումը Կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ փոխվում է կենդանի իրականության:

9/11-ից մինչև կիրակնօրյա օրենքը նախապատկերվում է Միլլերի երազի ալֆա «արի՛ և տե՛ս»-ից մինչև օմեգա «արի՛ և տե՛ս»-ի ժամանակահատվածով: 9/11-ի և կիրակնօրյա օրենքի միջև գոհարները դրվում են Միլլերի սեղանի վրա՝ սենյակի կենտրոնում, ցրվում և թաղվում, ապա վերականգնվում հողամաքրման խոզանակով մարդուն կողմից: Այն հրեշտակը, որ 1840 թվականին իջավ փոքրիկ գրքով, առաջին և ալֆա հրեշտակն էր, որը ներկայացնում էր այն հրեշտակին, որ իջավ 9/11-ին: Այդ հրեշտակը նույնացվում է տասներորդ գլխում, երբ Հովհաննեսին ասվում է, որ գիրքը քաղցր պիտի լինի, բայց դառնա դառը:

Հովհաննեսը ներկայացնում էր առաջին հրեշտակի շարժումը, որը ներկայացված էր միլլերականների միջոցով, և նա նաև պատկերում էր հարյուր քառասունչորս հազարի շարժումը: Առաջին հերթին և ամենից առավել, նա ներկայացնում էր վերջին օրերը, ինչպես մարգարեները միշտ անում են: Այդ պատճառով նրան նախապես ասվեց, որ գիրքը պիտի քաղցր լինի, ապա՝ դառն: Միլլերականները սա նախապես չգիտեին, սակայն հարյուր քառասունչորս հազարից պահանջվում է, որ սա իմանան:

Միլլերը, որպես առաջին հրեշտակի պատգամաբեր, փոքրիկ գրքույկը կերած մեկի գլխավոր խորհրդանիշն է: Որպես աղացպան՝ նա պետք է ցորենը բաժաներ տափակից, ապա հատիկը վերածեր ալյուրի և պատրաստեր այն հացը, որ պետք է ուտվեր: Նա բաժանեց այդ հացը՝ այն դնելով իր սենյակի կենտրոնում և կանչելով բոլոր ցանկացողներին՝ «եկե՛ք և տեսե՛ք»: Բայց որպես այն մեկի խորհրդանիշը, ով գիրքը վերցրեց հրեշտակի ձեռքից, Միլլերը, Հովհաննեսի նման, ավելի շատ դիմում է երրորդ հրեշտակի վերջին օրերին, քան առաջին հրեշտակի վաղ օրերին: Իր երազում նա սկսում է՝ տեղեկացնելով մեզ, որ իր պատգամը ստացել է անտեսանելի ձեռքից: Հայտնություն տասի առաջին հրեշտակը փոքրիկ գրքույկ ունի իր ձեռքում, սակայն Հայտնություն տասնութի հրեշտակը, որը 1840 թվականի ալֆայի նկատմամբ օմեգան է, իր ձեռքում ներկայացված գիրք չունի, և հենց այդ գիրքն է, որ Միլլերը ստացավ՝ գիրքը անտեսանելի ձեռքից: Միլլերի «եկե՛ք և տեսե՛ք»-ը 9/11-ն է, իսկ կեղտի խոզանակով մարդու «եկե՛ք և տեսե՛ք»-ը՝ կիրակնօրյա օրենքը:

Ալֆայի և Օմեգայի «արի՛ և տես»-ի միջև դու ունես երկրորդ հրեշտակի լուրը, որովհետև Ալֆան 9/11-ն է, որը տասնութերորդ գլխի առաջին համարն է, իսկ երկրորդ համարը երկրորդ հրեշտակն է, որը եզրափակվում է երրորդ համարում, ինչը Կիրակնօրյա օրենքն է և Օմեգայի «արի՛ և տես»-ը: Միլլերի երազում երկրորդ հրեշտակը և Բաբելոնի անկումը ներկայացված են «ցրել» բառի յոթ անգամ գործածությամբ, մինչդեռ ամբողջական պատումը ցույց է տալիս, որ ճշմարտությունը հաղթահարվում է մոլորությամբ:

Առաջին և երրորդ հրեշտակները իջան այն պատգամով, որը պետք է վերցվեր և ուտվեր համապատասխանաբար 1840 թվականի օգոստոսի 11-ին և 9/11-ին: Այդ երկու թվականները համապատասխանում են Հայտնություն տասնութի առաջին համարին:

Հիմնարար ճշմարտությունները հրապարակվեցին 1842 թվականի մայիսին, իսկ 1843 թվականի պիոներական աղյուսակը՝ որպես Ամբակումի երկու տախտակների ալֆա: 2012 թվականին հրապարակվեցին Ամբակումի Տախտակները՝ համընկնելով 1842 թվականի մայիսի հետ:

Միլլերի հետևորդներն իրենց առաջին հիասթափությունը կրեցին 1844 թվականի ապրիլի 19-ին, ինչը նախապատկերում է 2020 թվականի հուլիսի 18-ը: Այդ պահին երկրորդ հրեշտակը եկավ, և նրա գալուստը համընկավ Հայտնություն տասնութի երկրորդ համարի հետ: Այդ հիասթափությունը նշանավորեց առաջին հրեշտակի ավարտը: Այնտեղ երկրորդ հրեշտակը եկավ, և կույսերի առակի ուշացման ժամանակը սկսվեց: Առաջին հրեշտակի պատմությունը պետք է ընթանա երկրորդի պատմությանը զուգահեռ, և երբ այն այս կերպ է կիրառվում, երկրորդ հրեշտակի գալուստը համընկնում է առաջին հրեշտակի գալուստին 1840 թվականին և 9/11-ին:

Սպասման ժամանակը վրա հասավ 9/11-ին, որը նախապատկերված էր 1844 թվականի ապրիլի 19-ով: 9/11-ին Իսլամի չորս հողմերը արձակվեցին, ապա զսպվեցին: Հովհաննեսի այդ չորս հողմերը Եսայիայի մոլեգին հողմերն են, և մարգարեության արևելյան հողմը, իսկ կնքող հրեշտակը ելնում է արևելքից: Երբ Նա ելնում է, ըստ Քույր Ուայթի, չորս անգամ աղաղակում է. «պահե՛ք, պահե՛ք, պահե՛ք, պահե՛ք»: Սպասման ժամանակը, որը սկսվում է երկրորդ հրեշտակի գալուստով, ներկայացված է այնպես, ինչպես չորս հողմերը զսպված են մնում, մինչև որ հարյուր քառասունչորս հազարը կնքվեն:

Առաջին հիասթափությունից հետո Սամուել Մոտուն առաջնորդվեց ձևակերպելու «Կեսգիշերյան աղաղակի» լուրը՝ այսպիսով նախատիպելով 2023 թվականի հուլիսին անապատում հնչող ձայնը:

Էքսերթերի ճամբարային ժողովում կույսերի բաժանումը՝ փորձարկող յուդի հիման վրա, Միլլերականներին ևս մաքրեց և սրբագործեց՝ համաձայն Ուիստի Պատգամաբերի գործի: Էքսերթերի ճամբարային ժողովը ներկայացնում էր կնքումը, որովհետև գործն այնուհետև առաջ ընթացավ ինչպես մակընթաց ալիք, կամ հզոր բանակ, մինչև որ երրորդ հրեշտակը հասավ 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ին: Պատմության բանալին բաժանումն է:

Երկրորդ հրեշտակը, երբ գալիս է, բաժանման գործ է կատարում, ինչպես որ արեց առաջին հիասթափության ժամանակ, և այն ավարտվեց հոկտեմբերի 22-ի բաժանումով: Երկու բաժանումների միջև հռչակվեց երկրորդ հրեշտակի պատգամը: Երկրորդ հրեշտակը աստիճանական բաժանում է մինչև յուրի վերջին փորձությունը: Յուրի վերջին փորձությունը տանում է դեպի երրորդ հրեշտակի լակմուսի փորձությունը: Այդ լակմուսի փորձությունը Հիսուսի համար խաչն էր, և Գեթսեմանիի պարտեզը, որ նշանակում է «յուդհանքի պարտեզ», նախորդեց խաչի լակմուսի փորձությանը, իսկ կույսերի յուրի փորձությունը նախորդեց 1844 թվականի փակ դռանը:

Դատաստանին նախորդող վերջին փորձությունը հին Իսրայելի համար տասներորդ փորձությունն էր: Այնուհետև նրանց սահմանվեց մեռնել անապատում: Թե՛ Կադեսում, թե՛ Գեթսեմանիում, թե՛ Էքսետերում՝ դատաստանից առաջ եղող վերջին փորձությունը, որտեղ երկու դասերը բաժանվում են, մատնանշում է 2023-ից հետո եկող մի վերջին փորձություն, որը նախորդում է կիրակնօրյա օրենքի փակ-դռան դատաստանին: Այդ վերջին փորձությունը կնքումն է: Վերջին կամ վերջնական փորձությունը ենթադրում է առաջին փորձություն:

2023 թվականին հապաղման ժամանակը ավարտվեց, երբ Հուդայի ցեղից Առյուծը բացեց այն տեսիլքը, որ պետք է հապաղեր, վերցնելով Իր ձեռքը: Ապա սկսվեց Սամուել Մնոուի գործը:

Եթե առաջին և երկրորդ հրեշտակների ժամանակաշրջանները միմյանց զուգահեռ դնենք, ապա դրանք նշանավորում են մի հրեշտակի իջնելը՝ մի պատգամով, որ Աստծու ժողովրդին փորձում է այն հրամանին նրանց արձագանքով, ըստ որի՝ պետք է վերցնեն և ուտեն պատգամը: Այնուհետև հիմնարար պատգամը հրապարակորեն դրվում է ժողովրդի առջև, մինչև որ հիմնարար պատգամը ձախողվում է: Ապա գալիս է երրորդ հրեշտակը: Երրորդ հրեշտակի ժամանակաշրջանը այն տասներն տարիներն են, որոնք էին օմեգա տասներն տարիները՝ մ.թ.ա. 742 թվականից մինչև մ.թ.ա. 723 թվականը:

1844-ից մինչև 1863 թվականների ժամանակահատվածը և մ.թ.ա. 742-ից մինչև մ.թ.ա. 723 թվականների ժամանակահատվածը միմյանց զուգահեռ են ընթանում, և նաև զուգահեռ են առաջին և երկրորդ հրեշտակների ժամանակահատվածներին: Մարգարեական պատմության այդ չորս գծերը համընկնում են 9/11-ից մինչև Կիրակնօրյա օրենքն ընկած ժամանակահատվածի հետ: Այդ հինգ գծերը Միլլերի ալֆա «արի՛ և տե՛ս»-ի և Քրիստոսի օմեգա «արի՛ և տե՛ս»-ի պատմությունն են:

Յոթը՝ չորս անգամ

Ղևտացոց քսանվեցերորդ գլուխը, ճիշտ կերպով հասկացված, չորս անգամ նշում է «յոթ ժամանակները», և «յոթ ժամանակները» խորհրդանշ է Միլլերի և նրա պատգամի: 1842 թվականին Միլլերի՝ «յոթ ժամանակների» ըմբռնումը ամփոփվեց 1843 թվականի քարտեզի վրա, որի մասին Քույր Ուայթը ասում է, թե այն «ուղղորդված էր Տիրոջ ձեռքով» և «չպետք է փոփոխվի»: Յոթ տարի անց Միլլերը մահացավ՝ 1849 թվականին, և յոթ տարի անց «յոթ ժամանակների» պատգամը Հիրամ Էդսոնի կողմից մտցվում է

արձանագրության մեջ, և յոթ տարի անց այն մերժվում է:

1842 թվականին Ամբակումի առաջին աղյուսակը հրատարակվեց:

1849 թվականին «յոթ ժամանակների» ալֆա պատգամաբերը 1843 թվականի քարտեզի վրա մահանում է:

1856 թվականին 1850 թվականի քարտեզի վրա նշված «յոթ ժամանակների» օմեգա պատգամաբերը անտեսվում է:

1863 թվականին Ամբակումի երկու տախտակները մերժվեցին, և հրատարակվեց 1863 թվականի աղյուսակը:

Սկզբում հրատարակված՝ աստվածային մի գծապատկեր, և վերջում հրատարակված՝ մարդկային մի գծապատկեր: Միջնամասում նույնացվում են երկու պատգամաբերներ, որովհետև երկրորդ պատգամը միշտ կրկնապատկում ունի:

Առաջին հրեշտակ

1842 թվականին Ամբակումի առաջին տախտակը հրատարակվեց:

Երկրորդ հրեշտակ

1849 թվականին 1843 թվականի քարտեզի հին պատգամաբերը մահանում է:

1856 թվականին 1850 թվականի քարտեզի նոր պատգամաբերը անտեսվում է:

Երրորդ հրեշտակ

1863 թվականին պատգամը մերժվեց, և 1863 թվականի աղյուսակը հրատարակվեց:

Քսանմեկամյա մի ժամանակաշրջան, որը ներկայացնում է «յոթ ժամանակների» չորս խորհրդանիշները՝ միմյանցից հավասարապես յոթ տարի հեռավորությամբ: Ալֆա լուրը հրապարակվում է (1842), ալֆա պատգամաբերը մահանում է (1849), օմեգա պատգամաբերը անտեսվում է (1856), և օմեգա լուրը մերժվում է (1863)՝ խորհրդանշելով 2012 թվականը, 2020 թվականի հուլիսի 18-ը, 2023 թվականը և շուտով եկող Կիրակնօրյա օրենքը: Միլլերի մահը 1849 թվականին համընկնում է 2020 թվականի հուլիսի 18-ի հետ: Պատգամաբերը և լուրը հարություն առան 2023 թվականին: Օմեգա լուրն այժմ կնիքից բացվում է, և նրան հաջորդում է 1863 թվականի Կիրակնօրյա օրենքը:

Միլլերիական շարժման մեջ պատգամը հաստատվեց, ապա պատգամաբերը մահացավ: Զուգահեռ շարժման մեջ պատգամը հաստատվեց, ապա պատգամը մահացավ: Պատգամը հարություն առավ 1856-ին և 2023-ին: Ուխտադրությունը 1863-ի բնորոշումն է, իսկ հաղթանակը՝ դրա զուգահեռի բնորոշումը Կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ: Նախքան Կիրակնօրյա օրենքի և 1863-ի ուխտադրությունն ու հաղթանակը, ներկայացվում է 1856 թվականի «յոթ ժամանակների» գազաթաքարի օմեգա լույսի ապակնքագերծումը, ինչպես որ եղել է 2023-ից ի վեր:

Մենք կշարունակենք հաջորդ հոդվածում:

Ուիլյամ Միլլեր՝ 1782–1849

Ուիլյամ. «կամք» և «սաղավարտ» — «վճռական պաշտպան», «հաստատական պահապան» կամ «ուժեղ կամքով մարտիկ»:

Միլլեր. մարդ, որը շահագործում է աղաց, հատկապես՝ այնպիսի աղաց, որը հացահատիկը մանրացնում է ալյուրի:

Հաստատական կամքի տեր մարտիկ

«Ազնիվ, շիտակասիրտ մի հողագործ, որ առաջնորդվել էր կասկածելու Սուրբ Գրքերի աստվածային հեղինակությանը, սակայն անկեղծորեն ցանկանում էր իմանալ ճշմարտությունը, այն մարդն էր, որ Աստծո կողմից հատուկ ընտրվեց առաջնորդելու Քրիստոսի երկրորդ գալստյան հռչակումը: Ինչպես շատ այլ բարենորոգիչներ, Վիլյամ Միլլերը կյանքի վաղ շրջանում պայքարել էր աղքատության դեմ և այդպիսով սովորել էր եռանդի և անձնուրացության մեծ դասերը: Այն ընտանիքի անդամները, որից նա սերում էր, առանձնանում էին անկախ, ազատասեր ոգով, տոկալու կարողությամբ և բոցավառ հայրենասիրությամբ՝ հատկություններ, որոնք նույնպես ակնառու էին նրա բնավորության մեջ: Նրա հայրը Հեղափոխության բանակում կապիտան էր, և այն զոհողություններին, որ նա մատուցեց այդ փոթորկալից ժամանակաշրջանի պայքարների և տառապանքների մեջ, կարելի է վերագրել Միլլերի վաղ կյանքի սուղ պայմանները:»

«Նա ուներ առողջ մարմնական կազմվածք, և նույնիսկ մանկության մեջ ցույց էր տալիս սովորականից առավել մտավոր կարողության նշաններ: Երբ նա մեծանում էր, դա ավելի ցայտուն էր դառնում: Նրա միտքը գործուն և լավ զարգացած էր, և նա ուներ գիտելիքի նկատմամբ սուր ծարավ: Թեև նա չէր վայելել քոլեջական կրթության առավելությունները, ուսման հանդեպ նրա սերը և զգույշ մտածողության ու խիստ քննադատության սովորությունը նրան դարձրել էին առողջ դատողությամբ և լայնախոհ հայացքներով մարդ: Նա ուներ անբասիր բարոյական բնավորություն և նախանձելի համբավ՝ ընդհանուրապես գնահատվելով իր ազնվության, խնայողության և բարեգործության համար: Եռանդի և ջանադիր կիրառության շնորհիվ նա վաղ տարիքում ձեռք բերեց ապահովվածություն, թեև նրա ուսումնասեր սովորությունները դեռևս պահպանվում էին: Նա պատվով վարեց զանազան քաղաքացիական և զինվորական պաշտոններ, և հարստության ու պատվի ճանապարհները, թվում էր, լայնորեն բաց էին նրա առաջ»: The Great Controversy, 317.

«Աստծո գիտությունը չի կարելի ձեռք բերել առանց մտավոր ջանքի, առանց իմաստության համար աղոթքի, որպեսզի կարողանաք ճշմարտության մաքուր հատիկից գատել այն մղեղը, որով մարդիկ և սատանան խեղաթյուրել են ճշմարտության վարդապետությունները: Սատանան և նրա դաշնակից մարդկային գործակալները ջանացել են սխալի մղեղը խառնել ճշմարտության ցորենին: Մենք

պետք է ջանասիրաբար որոնենք թաքնված գանձը և երկնքից իմաստություն խնդրենք, որպեսզի մարդկային հորինվածքները զատենք աստվածային պատվիրաններից: Սուրբ Հոգին կաջակցի որոնողին՝ մեծ և թանկագին ճշմարտությունները գտնելու մեջ, որոնք առնչվում են փրկագնման ծրագրին: Ես ուզում եմ բոլորի վրա տպավորել այն փաստը, որ Սուրբ Գրքի մակերեսային ընթերցումը բավարար չէ: Մենք պետք է որոնենք, և սա նշանակում է գործադրել այն ամենը, ինչ ենթադրում է այդ բառը: Ինչպես հանքագործը եռանդով հետազոտում է երկիրը՝ նրա ոսկու երակները հայտնաբերելու համար, այնպես էլ դուք պետք է հետազոտեք Աստծո խոսքը՝ գտնելու այն թաքնված գանձը, որը սատանան այնքան երկար ժամանակ ձգտել է թաքցնել մարդուց: Տերն ասում է. «Եթե մեկը կամենա անել Նրա կամքը, նա կիմանա ուսմունքի մասին»: Հովհաննես 7:17, Revised Version.»

«Աստծու խոսքը ճշմարտություն է և լույս, և պետք է լինի ճրագ ձեր ոտքերի համար, որպեսզի առաջնորդի ձեզ ճանապարհի յուրաքանչյուր քայլում մինչև Աստծու քաղաքի դարպասները: Հենց այս պատճառով է, որ Սատանան այդքան հուսահատ ջանքեր է գործադրել՝ խոչընդոտելու այն ճանապարհը, որ բարձրացվել է Տիրոջ փրկագնվածների համար, որպեսզի նրանք ընթանան նրանով: Դուք չպետք է ձեր գաղափարները տանեք Աստվածաշնչի մոտ և ձեր կարծիքները դարձնեք այն կենտրոնը, որի շուրջ պետք է պտտվի ճշմարտությունը: Դուք պետք է ձեր գաղափարները մի կողմ դնեք քննության դռան առաջ, և խոնարհ, հեզացած սրտերով, եսը Քրիստոսում ծածկված, ջերմեռանդ աղոթքով պետք է Աստծուց իմաստություն փնտրեք: Դուք պետք է զգաք, որ պարտավոր եք ճանաչել Աստծու հայտնված կամքը, որովհետև դա վերաբերում է ձեր անձնական, հավիտենական բարօրությանը: Աստվածաշունչը մի ուղեցույց է, որով կարող եք ճանաչել հավիտենական կյանքի ճանապարհը: Ամեն բանից առավել դուք պետք է փափագեք, որ ճանաչեք Տիրոջ կամքն ու ճանապարհները: Դուք չպետք է փնտրեք այն նպատակով, որ գտնեք Սուրբ Գրքի այնպիսի համարներ, որոնք կարող եք մեկնաբանել ձեր տեսությունները ապացուցելու համար. որովհետև Աստծու խոսքը հայտարարում է, որ դա Գրքերի աղավաղում է՝ ձեր իսկ կորստյան համար: Դուք պետք է դատարկեք ձեզ ամեն նախապաշարումից և աղոթքի ոգով գաք Աստծու խոսքի քննությանը»: Review and Herald, September 11, 1894.

«Վիլյամ Միլլերը ծնվել է Մասաչուսեթս նահանգի Փիթսֆիլդում: Նրա պաշտոնական կրթությունը կազմել է ընդամենը 18 ամիս, սակայն ընթերցանության հանդեպ ունեցած իր խոր սովորության շնորհիվ նա դարձել է ինքնակրթված: Նա նաև վաղ տարիքից սկսել է գրել՝ հորինելով բանաստեղծություններ և օրագիր վարելով: Նրա ընթերցանությունը նրան ծանոթացրեց անհավատ հեղինակների հետ, որոնք նրա վրա ազդեցություն գործեցին դեիզմի ուղղությամբ: Քսանամյակն անցնելուց հետո նա դարձավ հաշտարար դատավոր և մասնակցեց 1812 թվականի պատերազմին: Այս հակամարտության ընթացքում ունեցած մի շարք փորձառություններ նրա միտքը դարձրին դեպի անձնական Աստվածը: 1816 թվականին նա դարձի եկավ և լրջորեն սկսեց ուսումնասիրել Աստվածաշունչը: Նա գրել է. «Սուրբ Գրքերը... դարձան իմ բերկրանքը, և Հիսուսում ես գտա մի բարեկամ»:

«1818 թվականին, մարգարեությունների իր ուսումնասիրության ընթացքում, նա եզրակացրեց, որ Հիսուսը «մոտավորապես 1843 թվականին» պիտի վերադառնա: 1831 թվականին նա, դա անելու վերաբերյալ զորեղ համոզմունք և նախախնամական առաջնորդություն ստանալուց հետո, սկսեց փոքր շրջանակներում հրապարակավ ներկայացնել իր ուսումնասիրությունները: 1839 թվականին նշանավոր խմբագիր Ջ. Վ. Հայմսի հետ հանդիպելուց հետո ճանապարհ բացվեց մեծ քաղաքներում մեծաթիվ խմբերի առաջ քարոզելու համար: Թեև շատերի կողմից հակառակության էր արժանանում, նրա քարոզչությունը, ինչպես նաև մյուսների՝ ովքեր ընդունել էին Գալստյան պատգամը, զգալի ազդեցություն գործեց, և մինչև 100,000 մարդ ընդունեց Քրիստոսի շուտափույթ գալստյանը հավատքը: Էլեն Հարմոնը նրան լսեց 1840 թվականի մարտին, Մեն նահանգի Պորտլենդում, երբ նա 12 տարեկան էր: Նա պատմում է. «Պարոն Միլլերը այնպիսի ճշգրտությամբ շարադրում էր մարգարեությունները, որ համոզմունք էր ազդում իր ունկնդիրների սրտերին: Նա կանգ էր առնում մարգարեական ժամանակաշրջանների վրա և բազմաթիվ ապացույցներ էր բերում՝ իր դիրքորոշումն ամրապնդելու համար: Այնուհետև նրա հանդիսավոր և զորեղ դիմումներն ու հորդորները նրանց, ովքեր պատրաստ չէին, բազմությանը պահում էին կարծես կախարդված»: Life Sketches, 20.»